
Uchwały Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej

Palestra 10/2(98), 66-68

1966

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

ściłości pojęć, którymi się posługuje. Praca napisana jest zwięźle, lecz wydaje się rzeczą zbędną częste przytaczanie *in extenso* przepisów kodeksu cywilnego i kodeksu postępowania cywilnego. Częściowo tłumaczy autora fakt, że są to przepisy nowe i że obecnie samo powołanie numeru przepisu nie budzi skojarzeń treściowych u czytelnika, tak jak to się dzieje przy powoływaniu przepisów ustaw obowiązujących od dłuższego czasu.

Rozprawa napisana jest z bardzo sumiennym wykorzystaniem bogatej literatury i orzecznictwa, ułożonego pod kątem widzenia systematyki kodeksu cywilnego. Pozwala to praktykowi odszukać potrzebne orzeczenie bez uciekania się do opublikowanych zbiorów orzeczeń.

Jedynie tylko uciążliwy dla czytelnika może być sposób cytowania literatury. Jest ona bowiem powoływana za pomocą wymieniania nazwiska autora i roku wydania jego publikacji z dodaniem kolejnych liter alfabetu, jeśli autor w tym samym roku opublikował kilka prac. Książki opracowane zbiorowo powoływane są za pomocą skrótów. Toteż trudno jest bez jednoczesnego zaglądania do spisu literatury, zamieszczonego na końcu pracy, zorientować się, o jaką pozycję bibliograficzną chodzi.

Recenzję wypada zamknąć stwierdzeniem, że rozprawa S. Wójcika zasługuje na zapoznanie się z nią przez każdego praktyka cywilistę.

Janusz Szwaja

NACZELNA RADA ADWOKACKA

Uchwały Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej

1. DATA WPISU NA LISTĘ APLIKANTÓW ADWOKACKICH JEST DATA UCHWAŁY RADY ADWOKACKIEJ O WPISIE
2. STAŻ WARUNKUJĄCY DOPUSZCZENIE APLIKANTA ADWOKACKIEGO DO EGZAMINU ADWOKACKIEGO LICZY SIĘ OD DATY ROZPOCZĘCIA PRZEZ APLIKANTA PRACY W ZESPOLE ADWOKACKIM, DO KTÓREGO ZOSTAŁ PRZYDZIELONY

(uchwała Prezydium NRA z dn. 30 grudnia 1965 r.).

Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej, po rozpoznaniu pisma Rady Adwokackiej w Poznaniu z dnia 29 listopada 1965 r. w sprawie wykładni art. 68 ust. 2. u. o u.a.,

postanowiło:

wyjaśnić na podstawie art. 55 ust. 1 pkt 4 u. o u.a., że:

1. datą wpisu na listę aplikantów adwokackich jest data uchwały rady adwokackiej o wpisie,
2. staż warunkujący dopuszczenie aplikanta adwokackiego do egzaminu adwokackiego liczy się od daty rozpoczęcia przez aplikanta adwokackiego pracy w zespole adwokackim, do którego został przydzielony,

Uzasadnienie

Rada Adwokacka w Poznaniu pismem z dnia 29 listopada 1965 r. zwróciła się do Prezydium NRA o wykładnię art. 60 ust. 2 u. o u.a. oraz o wyjaśnienie, od kiedy należy liczyć staż warunkujący dopuszczenie aplikanta adwokackiego do egzaminu adwokackiego.

Rozważając pierwsze z tych zagadnień, Prezydium NRA stanęło na stanowisku, że datą wpisu na listę aplikantów adwokackich (podobnie jak i wpisu na listę adwokatów) jest data uchwały rady adwokackiej o wpisie, jeżeli Minister Sprawiedliwości nie sprzeciwi się wpisowi. Przewidziany w art. 68 u. o u.a. okres 30 dni nie ma wpływu na datę powzięcia uchwały o wpisie przez radę adwokacką i w braku sprzeciwu Ministra Sprawiedliwości wpis jest skuteczny od tej daty.

Co się tyczy kwestii stażu warunkującego dopuszczenie aplikanta adwokackiego do egzaminu adwokackiego, to ustawa o ustroju adwokatury w art. 63 stawia wymagania odbycia trzyletniej aplikacji adwokackiej, której celem jest — jak to podkreśla w § 1 regulamin aplikacji adwokackiej oraz kształcenia i egzaminu aplikantów adwokackich — przygotowanie aplikantów adwokackich do należytego wykonywania zawodu. Przygotowanie to odbywa się w myśl art. 88 u. o u.a. w zespole adwokackim (lub w społecznym biurze pomocy prawnej) na podstawie przydziału dokonanego przez dziekana rady adwokackiej.

Według § 6 powołanego wyżej regulaminu kierownik zespołu obowiązany jest zawiadomić radę o podjęciu przez aplikanta czynności w zespole oraz o przerwach w wykonywaniu tych czynności, wobec czego 3-letni staż aplikacji należy liczyć od daty rozpoczęcia przez aplikanta adwokackiego pracy w zespole.

II. ZWROT KOSZTÓW PRZENIESIENIA SIEDZIBY ADWOKATÓW

(uchwała Prezydium NRA z dnia 6.I.1966 r., zatwierdzona decyzją Ministra Sprawiedliwości z dnia 20 stycznia 1966 r.).

Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej, po rozpoznaniu sprawy zwrotu kosztów przeniesienia siedziby adwokatów do Izby Adwokackiej w Koszalinie i Zielonej Górze,

postanowiło:

1. Adwokat, który z własnej inicjatywy lub na skutek uchwały NRA, powziętej w trybie art. 74 ust. 3 u. o u.a., przenosi siedzibę do Izby Adwokackiej w Koszalinie lub Zielonej Górze i obierze siedzibę w miejscowości wskazanej przez Radę Adwokacką tej Izby — otrzymuje pokrycie kosztów przeniesienia swego oraz rodziny, obliczonych według zasad przewidzianych w § 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 24 lipca 1948 r. (Dz. U. Nr 38, poz. 279), przy czym wymieniony w tym przepisie ryczałt ustala się na 6 000 zł.
2. Wypłata następuje za zgodą Prezydium NRA przez Radę Adwokacką Izby, do której nastąpiło przeniesienie, po spełnieniu następujących warunków:
  - a) faktyczne zamieszkanie adwokata i jego rodziny w wyznaczonej miejscowości,
  - 2) rozpoczęcie pracy w zespole adwokackim w tej miejscowości.

3. Adwokat obowiązany jest zwrócić kwotę 6 000 zł, jeśli w ciągu dwóch lat od daty jej otrzymania zaprzestanie wykonywania zawodu w danej miejscowości lub zostanie przeniesiony na swój wniosek do innej siedziby nie wskazanej przez Radę Adwokacką.
4. Wypłata kosztów przeniesienia następuje w ciężar nadwyżek CFSAA.
5. Uchwała niniejsza wymaga zatwierdzenia przez Ministra Sprawiedliwości.

Uzasadnienie

Na terenie Izb Adwokackich w Koszalinie i Zielonej Górze stwierdza się niedostateczną liczbę adwokatów wykonujących zawód, co w niektórych miejscowościach powoduje nawet niemożność istnienia zespołów adwokackich w ustawowej liczbie członków (trzech).

W celu stworzenia bodźców ekonomicznych adwokatom, którzy chcą się przenieść do tych Izb i do miejscowości wskazanej przez Radę Adwokacką, postanowiono wypłacać im koszty przeniesienia przy znacznym powiększeniu należnego ryczału.

Ryczałt ten ulega zwrotowi, jeżeli adwokat w ciągu dwóch lat od daty jego otrzymania przechodzi na radcostwo prawne bądź składa wniosek o przeniesienie do innej miejscowości lub innej izby i wniosek taki zostanie uwzględniony przez Radę Adwokacką.

Zgodnie z art. 74 ust. 3 u. o u.a. Naczelna Rada Adwokacka ma prawo przenieść adwokata do innej izby, pokrywając koszty przeniesienia. Przy przeniesieniu do Izb Adwokackich w Koszalinie i Zielonej Górze ryczałt przeniesieniowy, który zgodnie z przepisami rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 24 lipca 1948 r. wynosi jednomiesięczne wynagrodzenie, zostaje podwyższony do 6 000 zł. Ze względu na podwyższenie ryczału poza ustawowe granice kosztów przeniesienia ulega on zwrotowi w wypadkach przewidzianych w pkt 3 uchwały.

Wypłata należności, o których mowa w uchwale niniejszej, następować ma z nadwyżek CFSAA (§ 31 ust. 3 rozp. w sprawie zespołów adwokackich), wobec czego niezbędna jest zgoda Ministra Sprawiedliwości, żeby uchwała ta mogła wejść w życie.

PRASA O ADWOKATURZE

Dwutygodnik „Prawo i Życie” (nr 1 z dn. 2 stycznia 1966 r.) ogłosił uchwałę Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 22 grudnia 1965 r. wyrażającą zdecydowany sprzeciw przeciwko znanemu, opublikowanemu w prasie zachodnioniemieckiej „orędziu biskupów polskich” do biskupów niemieckich.

*

Karolina Beylin prowadzi od dawna w tygodniku „Przekrój” stałą rubrykę krótkich wspomnień o wydarzeniach sprzed pięćdziesięciu i dwudziestu pięciu lat, odnotowanych na łamach ówczesnej prasy.